

אלומה

שבת שמיני עצרת שמחת תורה פרשת וזאת הברכה

לא וכיוצא בזה, אנחנו לא נדע מה המטרה של הקב"ה אבל זאת נדע שהוא יודע וחפץ בכל אחד, כל אחד קיבל תפקיד השנה ואת זה דורשים ממנו לא את התפקידים של החברים שלו ומה שהוא יכול לעשות זהו רצונו וממילא אם זהו רצונו אזי זה הכל, וכל אדם מרגיש בשמחת תורה שהוא יכול לרקוד עם הספר תורה וזה מראה שכל אחד יש לו שייכות ואת זה בעצם חפץ הקב"ה שכל אחד יוציא מהכח לפועל, בשמחה שאנחנו שמחים עכשיו אנחנו מראים להקב"ה שאנחנו חפצים בזה, אחרי שהשתחררנו מהבלי העולם הזה בסוכה וחיינו בצלו, ואז אדם יכול להבין שכל אחד לא מפריע לשני והוא לא בא על חשבון השני, וכל אחד בא לתפקיד שלו, מעתה יכול לשמוח בזה ולקבל את חלקו בתורה, והזמן המסוגל הוא ביום זה וכפי שמופיע על רבותינו שזכו בכל הדרגות מכח השמחה ששמחו ביום זה.

נמצא עיקר השמחה שאנחנו יכולים להתחיל שוב והקב"ה חפץ לתת לנו וכל מה שעשינו עד עתה הוא בשביל שנוכל להמשיך ומי שלא עשה, עושה תשובה, וזהו המעלה של ירידת גשמים ביום זה שאנחנו יודעים שהקב"ה מוריד לנו את השפע וכל אחד זוכה לחלקו, ונזכה ע"ז שכל אחד יזכה לתקן את חלקו.

הארה ג' מתנות היו בזכות ג' הרועים, ענני הכבוד הם המביאים שלום ושלמות כי כל אחד חי שיש לו תפקיד שלו את כל אחד צריכים ואף אחד לא בא על חשבון השני, וכשמתה מרים נסתלק הבאר, ושם התחיל הבעיה שאף שחזר אבל שם היה הנפילה של מי מריבה, וזה אומר שקבלת המים ואופן ההגעה היא חלק מהתיקון החסר לנו לקבלת התורה.

היום האחרון של הימים הנוראים נמצא לפנינו ואנחנו מרגישים בו רגשות מעורבים מצד אחד השמחה הגדולה בשמחת התורה מרקדים ומפזזים בכל עז ומצד שני בחג נידונים על המים ובשמחת תורה כבר אנחנו מבקשים על הגשם, כמו כן מצד אנחנו מסיימים את התורה מצד שני אנחנו מתחילים כמו כן מצד אחד אנחנו מסיימים את החגים אבל אנחנו בזה מתחילים את השנה, החג היה חג האסיף שאנחנו אוספים כבר את הפירות ומצד שני אנחנו כבר עסוקים בגשם שהוא התחלה של השנה הבאה. שבת כידוע הוא מצד אחד סיום של שבוע שעבר ומצד שני הוא התחלה של השבוע הבא, המנוחה אפי' בצד הפשוט שלה היא לנוח מעבודה ומצבור כוחות לאחר כך.

כי בעצם אין אצלינו מושג של סיום אנחנו כל הזמן באמצע התפקיד שלנו הוא להתקדם הזמנים הם ההיכי תמצי שלנו להתקדם בגלל שהקב"ה רצה לזכות אותנו שנוכל להתקדם דרך הזמנים שעברו לנו, יש את הארות שהזורים על עצמם כל שנה בשבילנו, אנחנו חיים מכח העבר את העתיד האסיף אינו מטרה אלא כדי שנוכל להתקדם אתו הלאה וממילא מיד כבר אנחנו עסוקים בשנה הבאה, רק מסיימים את המצות בפסח כבר עסוקים בקציר שלו סיום החגים הוא ההיכי תמצי להתחיל.

בגמ' בתענית איתא דגדול יום ירידת הגשמים כיום שניתנה בו תורה או יותר מיום שניתנה בו תורה, ובספרים יש שנקטו דשמיני עצרת חשיב יום ירידת גשמים במה שמתחילים להזכיר גבורות גשמים ובאמת כידוע שכל השפע של התורה מישך שייכא למים שהרי אין מים אלא תורה, נמצא שמחת תורה מישך שייכא למים, המים הוא הצורה היאך התורה מתקבלת אצלינו, ללא מים אדם מתייבש, תורה היא מים וממילא אין דבר כזה את התורה הזאת כבר קניתי, זה חייב כל הזמן תחזוק, אלא שהזמנים הם הצורה שאנחנו יכולים לתחזק, שמיני עצרת ניתן לנו בלי שום מצוות מיוחדות אנחנו כבר לא צריכים כלום אבל הוא הכח המשפיע עלינו כל השנה

הקב"ה אומר לנו כל שנה אני חפץ בכם והוא אומר את זה לכל אחד ואחד מישראל, הבעיה שאדם מדמיין מה אני שווה מה אני יכול לעשות אני בורג קטן ותו